

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascési proficere cupientium utilitatem ac
subsídium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

Caput III. De Oratione in genere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

CAPUT III.
DE ORATIONE.

I. Est Locutio cum DEO ; juxta illud S. Augustini : Quando legis, loquitur tibi DEUS : quando oras, tu cum DEO loqueris. Clarius P. Balthasar Alvarez Societatis Jesu, orare, inquit, est Spiritum suum ad DEUM elevare, eique res suas omnes familiariter, magnaque cum reverentia communicare, sicut solet Amicus cum Amico, cui fedit. Porro de hac Oratione Sequentia Ascetæ bene notanda sunt.

II. Inprimis quid & quanti facienda sit oratio, nempe quod sit reverens & amica conversatio cum DEO. Et ideo tum ob summam dignitatem, tum ob necessitatem & utilitatem suam prorsus singularem maximi facienda, cum verè juxta dictum S. Augustini, rectè nôrit vivere, qui rectè novit orare.

III. Bene apprehendere & credere debet triplicem fidei articulum, velut fundamentum, ad orationem cum debita alacritate & dispositione faciendam, quorum primus est, quod oratio nostra verè cognoscatur à DEO, id quod DEUS ipse per Isaiam Ezechiaë indicari jussit dicens : Vade, & dic Ezechiaë : Hæc dicit Dominus DEUS David Patris tui : Audivi orationem tuam, & vidi lacrymas tuas. Alter est, quod nihil dare velit, nisi per orationem, quemadmodum ipse iterum indicavit dicens : Petite, & accipietis : & S. Thomas cum communi Sensu Theologorum tradit. Tertius, quod oratio semper fructuosa sit futura, si debito modo fiat ; ita enim ipse promisit : Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo,

meo, dabit vobis; eo scilicet modo, quem S. Bernardus indicavit, dum dixit: Unum ex duobus inconstantiter sperare possumus, quoniam aut dabit, quod petimus; aut quod novit utilius.

IV. Nôsse debet, quæ de præparatione orationem scienda sunt, iterumque ad tria capita referri possunt. 1. Omnino necessariam esse præparationem juxta illud Siracidis: Ante orationem præparam animam tuam, & noli esse quasi homo, qui loquitur ad DEUM. 2. Diligentiam hujus præparationis præsequi, quæ successum orationis respondere, juxta illud Jeremias vidis: Præparationem cordis eorum audivit Dominus tua. 3. Duplicem esse præparationem adhibendam, remotam scilicet, & proximam. Et remotam in tribus consistere, videlicet *ardenti desiderio* orandi, quia desiderium pauperum exaudivit Dominus, ut David l. c. ait: *Curarum & affectuum impetratio remotione*, juxta consilium Thomæ Kempensis. Oportet te esse nudum (id est, ut ibidem exponebat sine alicujus creaturæ implica verbo) & purum cor habere, si vis vacare & videre, quam suavis sit Dominus. Verè enim, ubi est thesaurus tuus, ibi est et cor tuum, inquit Christus: *Amicitia cum DEO & proximo restoratione*: nam, ut rectè S. Clemens ait, precatio, cum precatio sit conversatio & collocutio cum DEO, inter familiares & amicos fieri debet, atque deò supponit deletam offensam. Fixum quippe est, quia Peccatores DEUS non audit. Hinc & cum proximo amicitia, si quidem dissoluta sit, restauranda est, ita enim Christus clarè indicavit, dum dixit: Si oblatum tuum ad altare, & ibi recordatus fueris, & frater tuus habet aliquid adversum te, relinque

munus tuum ante altare, & vade prius reconciliari Fratri tuo: & tunc veniens offeres munus tuum. Hinc rectè S. Augustinus infert; Si non oraveritis, spem non habebitis; si aliter, quàm Magister docuerit, oraveritis, non exaudiemini; aut si in oratione mentiti fueritis, non impetrabitis. Ergo & orandum, & verum dicendum est: & sic orandum est, quomodo ille voluit: Velis, nolis, quotidie dicturus es; dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Vis securus dicere? fac, quod dicis. Proxiam verò præparationem pariter in tribus consistere, nempe in *firmitate proposito* distractiones & causas earum cavendi ad exemplum Christi Discipulis dicentis: Sedete hîc, donec vadam illuc, & orem: & ipse avulsus est ab eis: *divina gratia petitione*: ad exemplum S. Matris Ecclesiæ, singulis horis Canonicis versum illum: DEUS in adjutorium &c. præmittentis; *præsentia DEI imaginatione*: ita enim iterum Ecclesia nos monet, dum in Laudibus Feriæ quintæ nobis occinit: Speculator adstat desuper, qui nos diebus omnibus actusque nostros prospicit à luce prima in Vesperum.

V. Nôsse debet, quæ conditiones in ipsa orationis serie sint observandæ, nempe tres præcipuè. 1. *Reverentia* tam exterior (quæ in humili ac decenti corporis compositione consistit) quàm interior, debitam attentionem ad ea, quæ oramus, requirens; verè enim magnam injuriam DEO facio, teste S. Bernardo, cum illum precor, ut meam precem audiat, quam ego, qui fundo, non audio. 2. *Fiducia firma*: juxta ipsius Servatoris promissum: Omnia quæcunque orantes petitis, credite, quia accipietis, & evenient vobis;

O s

hinc

hinc commune Theologorum dogma est, mentis
credendi esse mensuram impetrandi, juxta quam
Etus David dixit : Fiat misericordia tua super
quemadmodum speravimus in te. 3. *Perseve-*
ria ; quia, teste S. Gregorio, virtutis pondus
non habet, quam nequaquam perseverantia
amoris tenet. Veraciter orare est amoris in
punctione gemitus, & non composita verba recitata.

VI. Nôsse debet causas & remedia distractio-
num in oratione, quarum quidem tres præcipue
signat Rodriquez. Prima est *propria nostra* in
quam in eo admittimus, quòd rerum vanarum
fectionum terrenarum species & simulacra amantur
ex corde non studeamus ; quale enim frumentum
molendino affundimus, hoc molit & conterit
qualem liquorem vasi infundimus, hunc redoleat
les herbas plantavimus in corde, tales seminabit.
meritò antiqui Patres monebant : Quales orantes
lumus inveniri, tales nos ante orationis tempus
parare debemus : ex præcedenti enim statu mens
que animus in supplicatione formatur. Altera causa
Dæmonis conatus ad orationem impediendam, per
aquæductum, per quem in corda nostra cælestes
tia derivantur : ad quem proinde conatum elidendum
tantò acriori studio ad orationem incumbendum,
que in ea persistendum est, quantò ei infestior
se Dæmonem novimus. Tertia causa est *humana*
bilis & infirmitas per peccatum adeò vitiata, ut, ut
ste D. Bernardo, vix semel orationem Dominicam
ne distractione recitare possimus. Contra quam
tissimùm humiliatio & vilipensio sui, ex his ipsis
tionibus desumpta serviet.

VII. Nōsse debet potiores tentationes, quæ circa hoc saluberrimum orationis exercitium occurrere solent, modūque solidum eisdem occurrendi, quarum quidem potiores hæc ferè esse solent. Prima est *consolationum defectus*: pro qua vincenda ostendat

1. Veram devotionem non in sensibili sapore, sed in bona & prompta voluntate DEO serviendi consistere.
2. Revocet in memoriam, uti nihil in orbe, ita neque has desolationes sine voluntate DEI obvenisse, utpote qui eas vel ad negligentiam nostram in præparatione aut alio genere commissam, castigandam, vel ad humilitatem conservandam, vel virtutem ac patientiam probandam, vel majorem suam & nostram gloriam promovendam immisit, unde oportet dicere cum pio Ascera: Adesto mihi Domine JESU, in omni loco & tempore. Hæc mihi sit consolatio, libenter velle ceteræ omni solatio. Etsi tua defuerit consolatio, sit mihi tua voluntas & justa probatio pro summo solatio.
3. Jubeat legere ipsum ejusdem Authoris Caput nonum ex secundo libro, ubi plenam de modo se in simili casu gerendi instructionem inveniet; speciatim verò illa verba jubeat bene ponderare: Nunquam inveni aliquem tam religiosum & devotum, qui non interdum habuerit gratiæ subtractionem, aut non senserit fervoris diminutionem: non enim est dignus alta DEI contemplatione, qui pro DEO non est exercitatus aliqua tribulatione. Solet enim sequentis consolationis tentatio præcedens esse signum. Secunda tentatio est, *mentis instabilitas & distractionum multitudo*: circa quam salubriter iterum illi sequentem Thomæ Kempensis doctrinam in memoriam revocet: Nec est illusio, quòd aliquando in excelsum

subitò

subitò raperis, & statim ad solitas ineptias cordis re-
 teris. Illas enim invitè magis pateris, quàm ego
 quamdiu displicent, & reniteris, meritum est, &
 perditio. Non ergo te conturbent alienæ phan-
 de quacunque materia ingestæ. Forte serva pro-
 tum, & intentionem rectam ad DEUM. Invo-
 vinam gratiam, abige cum Abrahamo aves facili-
 orationis consumere volentes; & si filium ora-
 abrumpitur, connecte iterum cum priori parte.
 dubita pergratum, imò gratiorem fore hunc con-
 quàm si absque omni distractione orâsses. Ter-
defectus temporis ad orandum ob varia negotia
 occurrat ostendendo 1. Non requiri longas or-
 nes, sed breves sufficere, quas antiqui Patres frequen-
 ter, imò assiduè usurpâsse dicuntur, ne illa vigilan-
 erecta intentio per productiores moras evanes-
 Ostendat 2. varios modos, quibus hunc defectum
 compensare possit, nempe vel per *pia desideria*, ut
 teste Galfardo, vir desideriorum, vir orationum.
 Et bene semper orat, qui bene semper optat sine in-
 missione. efficacius enim apud DEUM vota, quàm
 verba clamant. Sic, ut S. Anselmus testatur, oravit
 Moyses, cui tacenti Dominus dixit: quid clamas
 me? clamabat enim corde, quamvis nihil dicebat
 re. Ita jure desiderium & incessabilis amor affluens
 est oratio Sanctorum. Aliter idem defectus per
nam vitam, legisque & obedientiæ accuratam imple-
 tionem compensatur, nam ita Siracides docuit dici:
 qui conservat legem, multiplicat orationem: Sacri-
 cium salutare est, attendere mandatis. Huic capite-
 ter S. Augustinus ad stipulans dixit: Vis semper laudare
 re DEUM? bene fac omnia, & laudasti DEUM.

Denique potest, & per illum modum suppleri, quem vir quidam S. Ignatio & Socijs sarcinas portans adhibuisse dicitur, dum illis in hospicio orantibus, in angulo latens dixit: Domine DEUS, viri hi sancti sunt, & ego jumentum ipsorum, quod ipsi volunt, & quærunt, hoc & ego. Quâ oratione altissimæ tandem & extraordinariæ orationis donum consecutus scribitur, uti fusiùs refert Rodriquez. Quarta tentatio est, quod nihil efficiant & impetrent suâ oratione: cui occurrat ostendendo causas varias, ob quas id eveniat. 1. Quia opponunt nubem peccati, ne transeat oratio, & manus sanguine Christi pollutas ad DEUM extendunt; hinc quia is, qui displicet, ad intercedendum mittitur, irati animus ad deteriora provocatur, ut rectè dixit S. Gregorius. 2. Quia petunt malè, hinc audire coguntur illud S. Jacobi: Petitiss, & non accipitis, eò quod malè petatis, ut in concupiscentijs vestris insumatis. Justè ergo non exaudiuntur ad votum, ut exaudiantur ad sanitatem, quemadmodum loquitur S. Isidorus, qui & addit: Multi orantes non exaudiuntur, quia DEUS meliora illis providendo, quàm petunt, reservat; sicut contingere solet parvulis, qui, ne in schola vapulent, DEUM exorant; sed non datur illis postulationis effectus, quia impeditur auditio ad profectum. 3. Quia dona sua tardiùs dando commendat, non negat, ut testatur S. Augustinus: Desiderata diu, dulciùs obtinentur: citò autem data vilescunt. Pete, quære, insta: petendo & quærendo crescas, ut capias. Servat tibi DEUS, quod non vult citò dare, ut & tu discas magna magis desiderare.

VIII. Nôsse debet illusiones & fraudes Dæmonis, quibus hoc saluberrimum orationis exercitiù,

aut

aut fructum certè illius impedire conatur, quod plurimas enumerat Ludovicus Granatenſis, ex quibus tamen hæc ferè ſunt potiores & uſitatiorès. 1. Quod impellat ad cæremonias ſacras & ſitum corporis deſertim in oratione contemnendas, quali incipientes magis, quàm perfectis convenientes. Cui occurratur ostendendo cæremoniarum iſtarum utilitatem pote quæ perinde conducunt ad virtutes conſe-
das & acquirendas, ſicut accidentia ad ſubſtantiarum ductionem & conſervationem; & præterea faciunt ut homo non ſecundùm animam duntaxat, ſed etiam ſervitio Creatoris impendatur, ſicque perfectum fiat holocauſtum; quæ ratio ſanè perſuadet, ab etiam perfectis tantò accuratiùs eſſe obſervandas, tantò magis ab ijs, quàm ab imperfectis ejuſmodi holocauſtum exſpectatur. 2. Quòd inſtiget ad Magiſtrales ſpirituales contemnendos, eò quòd per orationem ipſo DEO velut nobiliori Magiſtro inſtituantur, ut occurratur ostendendo, quàm conſtanter DEUS in morem tenuerit, ut homines pro inſtructione ad magiſ-
tratos miſerit, ita ut ipſum S. Paulum ad S. Ananiam pro ſimili inſtructione ablegarit, atque ideo magiſtri qui ejuſmodi morem & humilitatem neglexerant, dono orationis privarit, & graviffimè errare permiſerit, uti ex Hæreſiarcharum aliorumque virorum ſententiarum ruina patet. 3. Quòd ſemini bono puriſſimo deſideriorum, etiam zizania malorum immiſceatur, que in Angelum Lucis ſe transformet: cui occurratur dum commendando conſilium S. Joannis: Non timete Spiritum, ſed probate Spiritus, ſi ex Deo ſint. Quomodo autem probandi ſint, mox oſtendit dum ait: In hoc cognoſcitur Spiritus DEI: Omnis qui Spiritum Dei non habet, Spiritum Dei non habet.

Spiritus, qui confitetur JESUM Christum in carne venisse (ejusque exemplo se conformare studet) ex DEO est: & omnis Spiritus, qui solvit JESUM Christum, ex DEO non est. 4. Quòd inducat eos, qui orationis dono præditi sunt, ad alios contemnendos, utpote simili gratiâ non donatos: cui occurrendum ostendendo, sicut à circuli periphoria variæ lineæ tendunt ad centrum, ita varias quoque in hoc orbe vias esse ad DEUM, qui centrum nostrum est, perveniendi, unde insipienter alij contemnerentur, qui per alias vias & virtutes, quàm per orationem ad DEUM tendunt. 5. Quòd suadeat, ut vel revelationes petant à DEO, vel certè gratias à DEO in oratione acceptas obvijs quibusque, puerorum more, manifestent: cui occurrendum ostendendo, quod, cum ejusmodi revelationes sint extraordinarius favor DEI, qui nec magis Sanctum facit, si adsit: nec minùs Sanctum, si absit, meritò non petendæ à DEO, sed potiùs, si dentur, cum magna reverentia & humilitate acceptandæ sunt, & quantum fieri potest, occultandæ, exemplo Christi sæpiùs prohibentis, ne miracula à se patrata manifestarent. Hinc S. Bernardus rectè monet, illam Prophetæ sententiam: Secretum meum mihi: in parietibus cubiculi, aut certè in ipso corde esse scribendam, sempèrque ob oculos habendam. 6. Quòd incitet ad devotionis exercitium tanti æstimandum, ut præ illo aliarum virtutum, obedientiæ præsertim, & mortificationis studium negligatur; qui error, teste Granatensi, est unus ex primarijs, qui in hac vita solent occurrere; imò & ex universalioribus, quia in omnibus, & per omnia destruit vitam spiritualem, quæ est Divinæ legis adimpletio, ad quam oratio, ve-

lut

lut medium ordinatur, quem tamen ordinem
 ror pervertit, dum ex medio finem, & ex fine
 facit. Quare ut huic illusioni solidè occurratur,
 omnia verba Christi præ oculis habenda sunt:
 vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat
 cem suam, & sequatur me. Quare ita expectat
 cipiat donum orationis, ut tamen semper mem
 ret, sibi non tantùm in colle thuris, sed etiam
 commorandum esse. Sequatur item morem
 ris, qui ita intrat hospitium, & jentaculum
 tamen simul etiam sollicitus sit de eo, quod rest
 nere peragendo; similiter ergo & ipse ita fruatur
 vinâ dulcedine inter orandum haustâ, ut tamen
 solvat, ac paratus sit, ad reliquum vitæ iter per
 vias tribulationum, amore illius, à quo tam
 recreatur, sustinendarum conficiendum.

IX. Nôsse denique debet potiores circum
 tias, vel industrias, quibus oratio DEO gratior
 ciôrque fieri solet, quales quidem sequentes
 dentur. 1. Si preces cum Christi orationibus,
 milem utrarumque oblationem æterno Patri
 uniantur; sic enim per orationem Christi & reg
 imperfectiones nostræ orationis, & quasi una
 facta non poterunt non placere æterno Patri.
 cum alijs hominibus jungantur, multi que simul
 nam, ut rectè S. Ambrosius dixit, multi minimi,
 congregantur unanimes, sunt magni, & multorum
 ces impossibile est non audiri; quia, teste Tertullian
 coimus in cœtum & Congregationem, ut ad DEUM
 quasi factâ manu preceationibus ambiamus oratione
 Hæc vis DEO grata est. Et, ut S. Chrysostomus
 DEUS frequenter reveretur multitudinem unanimes
 & co

& consentientem in precando, uti veluti pudore victus, non audeat illis negare. Hinc pulchrè alibi, vis, inquit, discere, quanta sit orationis in Ecclesia factæ potentia? virtus erat Petrus, multisque catenis circumdatus. Oratio autem fiebat sine intermissione ab Ecclesia pro eo, & statim eum à carcere liberavit. Quid hac igitur oratione sit potentius, quæ columnam & Ecclesiæ currim adjuvit? ut intelligas primùm eam pollere orationem, quæ cum consensu agitur, & jugi concordia plurimorum hominum. 3. Si ex vero & humili corde procedat, nam, teste Judith, humilium & mansuetorum semper ei placuit deprecatio; & Sacrificium DEO gratissimum est Spiritus contribulatus, & cor contritum & humiliatum non despiciet.

De Meditatione in specie.

X. De hac speciatim sequentia nôsse debet Ascetæ. 1. Quis sit scopus illius, nempe *cultus DEI & Sanctorum*, cùm sit verus actus Religionis: *Illustratio intellectûs* in rebus propriam cujusque vocationem ac Statum concernentibus: *Excitatio voluntatis* ad ea, quæ Intellectus facienda dictaverit, executioni mandanda: *Petitio gratiæ* cum congruis affectibus. 2. Quomodo *materia & forma* optima eligi debeat. Et materia quidem optima erit, si vocationi cujusque & Statui accommodata doctrina non, quæ elevet, sed pascat, discutienda assumatur, qualis quidem vel ex perfectionibus Divinis, vel ex Vita Christi & Sanctorum, vel ex præceptis & regulis, vel ex natura virtutum & vitiorum desumi potest. Forma erit optima, si *dispositio* sit optima, id est, præludia aliâque industriæ ad melio-

meliorem successum Meditationis ab Ascetis, & p
 cipuè S. Ignatio in Additionibus præscriptæ, str
 observentur : si *consideratio* sit optima : id est, si
 ne cujuslibet actionis, aut virtutis, aut vitij natura
 pendatur : motivæque apta ad ea fugienda vel ex
 da excogitentur, & media pauca, sed efficacia ad
 dem finem indagentur, cum firmo proposito, magis
 ceptis illa seriò adhibendi : Si *Colloquia* sint optima
 est, varijs affectibus, maximè gratulationis, doloris
 militatis, oblationis, desiderij, propositi, spei, im
 tionis &c. eliciantur, maximè circa virtutem aut
 sterium, quæ sunt materia meditationis : si *Exercitia*
 quoque sit optimum, id est, gratiæ de bono s
 su agantur ; dolor de malo concipiatur, radicibus
 que mali successus indagentur, si proposita per
 recolantur, & renouentur. 3. Quantâ cum di
 tiâ & accuratione ea instituenda sit, utpote quæ
 S. Teresia, omnium virtutum comparandarum
 cipium est, & in qua omnium Christianorum vi
 constituta : cujus vel unicus quadrans legitime
 sumptus, teste S. Ignatio, sufficit ad hominem
 tempore ad apicem perfectionis perducendum.
 Quæ industriæ aut dispositiones sint ex nostra parte
 hibendæ ad solidum ex hoc exercitio fructum retri
 dum, quales sunt : Si insignis & excellens in DEUM
 amor, atque ad res spirituales affectus atque propo
 procuretur : si cum sincero fine, scilicet non col
 tionis hauriendæ, sed Divinæ gloriæ, suæque ac
 perfectionis promovendæ gratiâ meditatio suscipi
 si non puncta duntaxat, sed ipse etiam fructus me
 tionis prævideatur : si quis se ante DEUM velut

rum, nudum, mendicum, famelicum, ab omnibus
 derelictum constituat: si affectibus potius volunta-
 tis quàm discursibus intellectus insistatur: si non in
 generalibus duntaxat terminis consistendo, sed ad par-
 ticularia descendendo, virtutis cuiuspiam exercitium,
 aut vitij fuga proponatur: si circa eandem materiam
 magis necessariam, per plures dies meditatio continue-
 tur. Quæ omnia falius explicata apud Rodriquez
 videri possunt.

De Oratione vocali in specie.

XI. De hac speciatim sequentia nôsse debet
 Alceta. 1. Quis sit scopus illius, videlicet *Laudare*
 DEUM & Sanctos illius: *Varias gratias à DEO &*
Sanctis petere: varios virtutum actus exercere, aut cer-
tè earundem eliciendarum propositum concipere. 2.
 Quis solidus & optimus sit, hanc orationem peragen-
 di, videlicet is, quem S. David suasit, dum dixit: *Psal-*
lite DEO nostro, psallite Regi nostro, psal-
lite: quoniam Rex omnis terræ DEUS, psallite sa-
pienter. Ubi quinquies repetito verbo *psallite*, infi-
 tuare videtur voluisse, quoad *habitum & situm corpo-*
ris reverenter: quoad vocem distinctè, & non præci-
pitanter: quoad memoriam attentè: quoad intelle-
ctum intelligenter: quoad voluntatem ardentè & de-
votè esse orandum, quod præstabitur, si affectus in
ipsa oratione contenti, præcipuè gratulationis, dolo-
ris, timoris, fiduciæ, desiderij, amoris eliciantur, &
interna quædam ac singularis reverentia SS. JESU &
MARIÆ nominibus, & ad versum Gloria Patri Ec.
rehibeatur. 3. Quanti facienda sit hæc oratio, quan-
 P 2 tâque

tâque adedè diligentîâ ac reverentiâ peragenda, cum
rè homines nos, quid oremus, sicut oportet, ne
mus; qui autem scrutatur corda, sciat, quid desit
Spiritus, quia secundùm DEUM postulat; atque
dedè Breviarium & alij similes libelli sint quasi
nes à S. Spiritu compositæ, & dictatæ; si ergo
ceptor summo opere dolet, si oratio ab ipso magis
bore composita, non ea, quâ decet, membrorum
voci moderatone decentiâque recitetur; quod
magis displicebit Spiritui Sancto, si orationes
dictatæ oscitanter, & parùm decorè persolvantur.

C A P U T I V.

DE CONTEMPLATIONE ET COGNITIONE DEI.

I. Est divinarum perfectionum & attributorum
intuitiva cognitio; quæ ut facilius obtineatur, quatuor
de illa bene consideranda sunt Ascetæ, Naturæ, Materiam,
Instrumenta, Effectus; de quibus magis profuse agunt
Scriptores, sed hoc loco breviter dicenda sunt, quæ
magis necessaria sunt, quæ magis necessaria sunt, quæ
nam reliqua magis experientia, quàm multis præcipue
addiscuntur.

II. Naturam itaque Contemplationis quædam
tinet, Communis omnium, inquit P. Hugo Rossetus
3. c. 26. sect. 1. qui de contemplandi actu sententiam
fensus est, nomen hoc pressè ac propriè indicare quod
dam rationem res sibi objectas fixè inspiciendi, quæ
intimè velis penetrare; sic enim oculorum sententiam
fectè aliquid cognoscimus, quando omnibus alijs
etis uni illi totam visus aciem intendimus.